

Mor var på stoffer

Jeg kan huske den første gang, jeg hørte om MA: Jeg var på vej til et tolvtrinsmøde for alkoholikere i helbredelse som gæst sammen med min ven K – i Orange, Californien. Vi gik ned ad gangen på et hospital, da ordet "hash" på oversigtsplanen et stykke derfra fangede mit blik. Jeg blev så overrasket, at jeg gik hen for at se hvad det gik ud på. Jeg spruttede af grin, da jeg læste ordene: "Marijuana Anonymous, mandag kl. 19:30". Jeg anede ikke engang at der fandtes noget som MA, men jeg tænkte på det skilt hver eneste mandag aften de næste ni måneder.

Selv om jeg er opvokset i et hjem uden stoffer og alkohol, var jeg altid ivrig efter at eksperimentere med det. Jeg har aldrig rigtig brudt mig om at drikke. Jeg fik hovedpine af det, og det smagte mig ikke, men jeg gjorde det alligevel. Jeg begyndte at ryge hash som elleveårig. Min storebror og hans venner stod i baghaven og røg på en pibe lavet af en sæbeflaske og et stykke sølvpapir. Jeg syntes, det duftede rigtig godt, så jeg gik ud og spurgte om jeg måtte få noget. Der tog jeg mit første hiv. Jeg syntes, det smagte skønt. Jeg blev svimmel og begyndte at fnise. I årene efter, prøvede jeg alle stoffer jeg blev tilbudt, men hash forblev mit foretrukne stof. Det føltes som om jeg havde fundet en slags ven, som jeg altid havde savnet. Jeg røg ret fast derefter. Jeg gik igennem forskellige perioder hvor jeg tog andre stoffer, men jeg røg altid hash. Jeg var en stener. Alle vidste det, og jeg var stolt af det. Nogle gange missede jeg en dag, men ikke hvis jeg kunne undgå det.

Jeg ville gøre hvad som helst for at ryge mig skæv og forblive skæv. Jeg hang ud med folk som jeg egentlig ikke brød mig om, fordi jeg vidste at de ville ryge deres hash sammen med mig. Jeg opsøgte de steder, hvor jeg vidste der ville være hash, og hvis ikke der var noget tog jeg videre for at finde det. Jeg ville gemme hver en øre for at få råd til en pose hash. Nogle gange købte jeg en solid portion, nogle gange bare en enkelt joint. Jeg brugte mange morgener på at prøve at finde ud af, hvor jeg skulle få fat på noget hash, og resten af dagen brugte jeg på at skaffe det. Jeg kunne ikke slappe af, før jeg havde røget mig skæv. Jeg følte mig bedst tilpas blandt andre hashere, hvis man ellers kan kalde det tilpas. Jeg kendte ikke nogen der ikke tog en eller anden form for stoffer. Jeg troede, at alle amerikanske teenagere var høje på et eller andet, for det var alle mine venner. Stoffer virkede aldrig som noget unormalt for mig, for alle jeg omgav mig med røg hash.

I syvende og ottende klasse røg jeg hver dag en joint sammen med en af mine venners bror på vej til skole, endnu en på fodboldbanen i spisefrikvarteret og så meget som jeg kunne komme til efter skole. Jeg hang ud med folk der var flere år ældre end mig selv, fordi de altid var skæve. Jeg var stadig så lille, at jeg skulle være hjemme før gadelamperne blev tændt, men i de få timer efter skole og før jeg skulle hjem, røg jeg ufattelig meget. Når jeg gik hjem, var jeg træt, og øjnene var røde. Så sad jeg på mit værelse og spiste chips og så fjernsyn, indtil jeg skulle i seng.

I gymnasiet røg jeg mig skæv hver eneste gang jeg kunne slippe afsted med det. Jeg gik på en slags efterskole, og der var stoffer overalt, især hvis jeg ledte efter det. Jeg kunne som regel finde nogen at ryge mig skæv med på vej til skole, og ellers kunne jeg finde nogen til at tage med hjem til en ven, hvor jeg vidste, at der ville være hash. Jeg fortsatte mit mønster med at ryge mig skæv før, i

og efter skoletid de næste fire år. Jeg ved ikke om der var en eneste dag i tiden mellem ottende klasse og 3.g, hvor jeg ikke var skæv noget af dagen. Jeg fik elendige karakterer og blev smidt ud af skolen et par gange for at ryge på toilettet. Men jeg var en rigtig hasher og meget stolt af det. Alle mine venner var også hashere, og alle deres venner var også hashere. Selv om jeg er godt begavet, bestod jeg kun lige præcis gymnasiet.

Da jeg var blevet student, fortsatte jeg direkte på college. Jeg følte, at jeg var nødt til at være mere ansvarlig og styrer min hashrygning. Jeg lovede mig selv, at jeg ikke ville ryge mig skæv om morgenen, eller før jeg havde lavet lektier. Det holdt i godt tre uger. Jeg fandt på undskyldninger for ikke at lave mine lektier, så jeg kunne ryge mig skæv. Så fandt jeg på undskyldninger for at ryge mig skæv før jeg tog i skole eller ind i mellem timerne. Jeg tog også en masse speed og drak meget på det tidspunkt. Jeg kunne finde på at gå fra en time for at gå på toilettet for at sniffe en bane, for så efterfølgende at opdage, at jeg var for høj til at gå tilbage til timen. Så ville jeg gå ud i bilen og ryge en pipe for at falde ned. Så gik det op for mig, at jeg var for skæv til overhovedet at gå til time, og så smuttede jeg. Jeg droppede det ene kursus efter det andet, indtil skolen gav mig en prøveperiode til at rette op på det. Hvis jeg overhovedet læste, var jeg skæv når jeg gjorde. Jeg gik aldrig til nogen afsluttende eksamener eller skrev nogen årsopgaver.

Jeg brugte to år på at finde på undskyldninger og begå fejl. Jeg gjorde præcis det samme som jeg havde gjort hele vejen gennem gymnasiet. Jeg besluttede mig for at holde op med at tage speed og arbejde et stykke tid. Jeg følte, at jeg havde prøvet med college, og det var helt sikkert ikke noget for mig. Jeg fik et job hos et advokatfirma og tjente ret gode penge af en uddannet hasher at være. Nu havde jeg råd til at købe hash. Jeg røg to gram om dagen.

Men jeg røg mig ikke skæv før jeg gik på arbejde, så jeg syntes, at jeg gjorde det rigtig godt. Den kvinde jeg købte hash hos, K –, blev en af mine rigtig gode venner. Og det at hun også røg uafbrudt var en kæmpe bonus! Hver dag røg jeg mig til en hovedpine. Jeg havde en pipe liggende klar i askebægeret, så jeg kunne ryge mig skæv hurtigst muligt efter arbejde. Uanset hvor meget hash jeg røg, var det aldrig nok for mig. Jeg røg ikke bare til jeg var skæv, jeg røg indtil jeg knap nok kunne se. Jeg røg på grund af smagen, på grund af lindringen og ud af ren og skær vane. Jeg blev ikke mere skæv, men jeg røg mere og mere. Min daværende kæreste røg også så meget som muligt. Det var bare det vi lavede. Vi sad og røg os skæve, lyttede til musik og fandt ud af, hvordan vi skulle skaffe mere hash.

Da jeg fandt ud af at jeg var gravid, holdt jeg fuldstændig op med at ryge. På daværende tidspunkt havde jeg røget i ni år i træk. Det var afsindig svært at holde op, men min motivation var enorm. Jeg røg ikke de første fem måneder af min graviditet. Efterhånden som tiden gik, snakkede jeg med min læge om at ryge hash, og han opfordrede mig på det kraftigste til at lade være med at ryge, men sagde at der ikke rigtig var noget data om effekterne af hashrygning på ufødte babyer. Mine andre venner havde røget, mens de var gravide og det virkede ikke så skadeligt. Så jeg røg

lidt efter arbejde og nogle gange før. Jeg havde hundrede undskyldninger, og de virkede alle sammen gode nok. Jeg følte mig skyldig og flov. Jeg fortalte ikke nogen, at jeg røg. Når jeg købte det, sagde jeg, at det var til en anden, så jeg kunne slippe for at høre moralprædikenen og føle mig skyldig. Jeg røg alene, hvor ingen kunne se mig. Nogle gange røg jeg med K –, men det havde jeg det underligt med. Jeg følte, at jeg var et dårligt menneske der gjorde noget som var under al kritik. Jeg tror, at ud af alle de ting jeg gjorde som havde at gøre med min hashafhængighed, så er det denne ene ting jeg fortryder mest.

Efter min smukke datter blev født, var rygningen ikke længere den afslappende aktivitet, den plejede at være. Vi skiftedes til at ryge på bongen ude på badeværelset og blæste røgen ind i udsugningen. Jeg var nødt til at gå ind på det ene værelse og lukke døren, ryge en hel pibe på tre minutter, åbne vinduet og gå ind til min baby. Jeg ville ikke have at folk røg omkring hende, og fordi vi boede i en lejlighed blev det besværligt at ryge en joint. Jeg oplevede oftere og oftere, at jeg blev holdt udenfor de sædvanlige aktiviteter, fordi man ikke måtte ryge derhjemme som før. Jeg så mindre og mindre til de venner, som jeg troede virkelig holdt af mig. Da min datter blev ældre, var jeg nødt til at gemme piber og bonger. Det at ryge hash var ikke noget jeg hyggede mig med, det var noget jeg var nødt til at gøre så hurtigt som muligt og uden at hun kunne se eller lugte det. De næste tre år gemte jeg bongen i skabet og skjulte min hashrygning for min datter, eller det troede jeg i hvert fald jeg gjorde. Nu ved jeg, at hun udmærket var klar over, hvad der foregik i det andet værelse. I hvert fald vidste hun, at når jeg gik ind i det andet værelse et stykke tid, så lugtede jeg mærkeligt, mine øjne så mærkelige ud, jeg var sulten, og jeg opførte mig helt anderledes. Med tiden ville hun have regnet det ud og vidst, at mor var på stoffer. Jeg var godt klar over det, men jeg var stadigvæk ikke klar til at holde op med at ryge.

Et år før jeg holdt op med at ryge, blev K – ædru. Jeg kunne se en forandring i hende, og det var rigtig godt. Hun kunne bedre håndtere forskellige situationer, og hun lod til at have fred med sig selv og sine omgivelser. Hun var stadig den samme person som jeg holdt så meget af, men hun var gladere. Vi gik stadig ud og lavede ting sammen, men vi røg os bare ikke skæve mere. Det var meget anderledes for mig. Jeg kan huske første gang, jeg vågnede op og havde det godt oven på en aften ude. Jeg var fuldstændig målløs. Jeg havde aldrig oplevet noget lignende. Jeg røg stadigvæk jævnlige, men jeg havde det ikke sjovt sådan som jeg plejede.

Jeg vendte tilbage til college og klarede mig ret godt. Jeg gik stadig skæv til timerne og var også skæv når jeg læste og lavede lektier, men denne gang havde jeg dårlig samvittighed over det. Jeg gik rundt på universitetet og spekulerede på, om jeg var den eneste der var skæv. Jeg brugte presset fra mit tidligere parforhold som undskyldning for at ryge mig skæv. Nu var jeg ude af det forhold og havde brug for en ny undskyldning. Jeg sagde til mig selv, at jeg bare ikke kunne klare hverdagens konstante stress: jeg var stresset over at gå i skole, over at opdrage et barn helt alene, over eksamenerne, over den skyldfølelse jeg havde over min familiesituation, over at skulle klare økonomien og hjemmet, over livet. Min hashrygning påvirkede også den måde jeg opdragede min

datter på. Jeg satte hende i badet, så jeg kunne få fem minutter alene til at ryge mig skæv. Jeg lagde hende tidligt i seng, så jeg kunne sidde på mit værelse og pulse. Jeg plejede at tage tøj på, give hende tøj på, have nøgler klar i hånden for at løbe ind igen til den klargjorte bong, før jeg gik nogen steder. Jeg tilrettelagde min dag efter hendes lur. Jeg vidste, at jeg også ville have lyst til at tage en lur, så jeg røg mig skæv som det første om morgenen, og når jeg så var i bund, var det tid til en lur. Hvis jeg havde en pause mellem timerne, gik jeg ud i bilen og røg en pibe. Hele mit liv havde hash som sit omdrejningspunkt. Det gik snart op for mig, at jeg levede hele mit liv i en tåge. Jeg oplevede ikke noget fuldt ud.

Jeg havde snakket med K – om programmet, men jeg så aldrig rigtig mit liv som uhåndterligt. Jeg var aldrig blevet anholdt eller mistet mit job, og min familie havde aldrig forladt mig på grund af min rygning. Jeg fik anstændige karakterer og afsluttede alle mine kurser. For alle omkring mig så jeg ud til at klare mig fint. Jeg var en funktionsdygtig afhængig. Jeg tror, jeg havde ramt min bund for længe siden, og jeg levede der samtidig med at jeg konstant fandt på undskyldninger. Jeg løj over for mig selv og folk omkring mig. Jeg havde længe haft tanker om at holde op, men forsøgte aldrig. Der var altid noget jeg ikke kunne klare, hvilket betød at jeg blev ved med at ryge. Sandheden er at jeg var rædselsslagen for at komme til at føle noget!

Jeg tog sammen med K – til en fest nytårsaften for alkoholikere i helbredelse, og jeg hyggede mig helt vildt med at hænge ud med alle de ædru folk. Jeg var overrasket over, at der var så mange af dem! De var hverken kedelige, gamle eller uinteressante. De var præcis som alle mulige andre folk jeg havde tilbragt så mange nytårsaftener med, bortset fra at der ikke var nogen der kastede op i hjørnerne eller gik omkuld i buskadsset. Det var en fantastisk måde at tage hul på det nye år! Jeg vågnede op om morgenen og røg en pibe på vej hjem, og igen følte jeg mig skyldig. Jeg var stadig ikke klar til at give fuldstændig slip. Jeg var fuld af frygt og tvivl. Jeg var bange for, at mine venner ikke gad at være sammen med mig, hvis jeg ikke røg mig skæv. Jeg var bange for at forandre mig. Jeg var bange for at gøre ting på en måde, jeg aldrig havde prøvet før. Og hvad hvis jeg prøvede at holde op og opdagede, at jeg ikke brød mig om den jeg var uden hashen?

Jeg mødte en rigtig sød fyr til den fest, og han inviterede mig ud på en date. Jeg var lidt intimideret fordi han var ædru, men jeg gik ud med ham. Efter vores anden date, kom jeg hjem og lagde mig på sengen. Jeg var så glad, at jeg næsten ikke kunne bære det. Jeg var alt for lykkelig til at kunne forholde mig til det, og det eneste jeg virkelig havde lyst til var et sug på bongen, for at falde lidt ned. Så slog det mig; jeg var ikke ulykkelig, jeg var ikke i en svær situation, jeg var ikke stresset. Jeg følte bare noget, og det var ikke acceptabelt. Da forstod jeg, at jeg virkelig havde et problem. Der var ikke nogen undskyldning udover at jeg var afhængig og var nødt til at ryge hash for at kunne klare livet. Jeg kunne ikke håndtere stress, tristhed, vrede eller frustration. Især ikke kombineret med begejstring, forventning, skyld, glæde eller frygt. Jeg troede mit hoved ville eksplodere, hvis jeg blev tvunget til at leve livet på livets betingelser. Jeg var virkelig bange for at blive ædru. Jeg kendte alt til at ryge og feste, og det var jeg god til. Det at opdage at jeg røg hash

for at dulme mine følelser, selv de gode, var en virkelig øjenåbner. Jeg følte stadigvæk ikke, at jeg var klar til at holde op. Jeg ventede på, at trangen og lysten pludselig skulle forlade mig. Jeg havde hørt om folk, der pludselig bare ikke havde lyst til at ryge sig skæve mere. Jeg ventede på, at den dag skulle komme, og det gjorde den aldrig.

Jeg havde planlagt at tage til et møde for at se K – få sin et-års kage, så jeg røg ikke den dag. Jeg havde taget min datter med til en forlystelsespark dagen før sammen med min nye ædru kæreste, så jeg havde heller ikke røget den dag. Jeg tog til mødet sammen med et par andre ædru venner. Vi snakkede om ædruelighed og sponsorskab på vej hen til mødet. Mit hoved snurrede. Her var alle de her folk, som jeg førhen havde festet med så mange gange, og de fortalte mig, at de var lykkelige ædru. Jeg var fuldstændig paf og himmelfalden over det. Jeg tog til mødet og så K – få sin kage. Folkene der var venlige og glade. De var så stolte af hende, og det var jeg også. Jeg holdt hendes etårs-mønt i hånden og studerede den virkelig. Det føltes som om den mønt og alt det der ædrueligheds- halløj var så meget større end mig. Jeg sagde til K – at jeg ville beholde den, indtil jeg selv havde min egen.

Hun kiggede glad på mig og sagde "Er det rigtigt?!" Jeg var overrasket over, at jeg havde sagt det og følte mig virkelig utilpas. Senere efter mødet trak hun mig til side og gav mig en 30-dages mønt og sagde, "Nu skylder du dig selv 28 dage mere". Det eneste jeg kunne var at kramme hende og kæmpe imod tårerne. Jeg anede ikke hvordan man skulle være ædru! Hvad hvis jeg ikke kunne klare det? Jeg var bange, men det føltes virkelig godt.

Den aften gik jeg hjem og græd. Jeg bad til at Gud ville hjælpe mig igennem det her, for det var noget jeg virkelig gerne ville. Den næste dag var den sværeste. Jeg var i skole og trangen til at ryge var overvældende. Det eneste jeg tænkte på var at ryge mig skæv. Jeg havde lyst til at græde, jeg kunne ikke koncentrere mig, og til sidst gik jeg. Jeg gik hjem og ringede en op. Jeg ringede til min ven S – og fortalte, hvordan jeg havde det, og selv om jeg ikke kan huske hvad han sagde, fik jeg det meget bedre. Jeg ville ikke være kommet igennem den tredje dag, hvis ikke jeg havde snakket med ham. Hvad han end sagde eller ikke sagde, så reddede det mig. Jeg gik til et andet møde lige om hjørnet fra hvor jeg boede. Jeg sad der stille og græd. Så gik jeg hjem og faldt på knæ og bad Gud fjerne den her ustyrlige trang til at ryge mig skæv. Jeg tog et treminutters timeglas ud af skabet og vendte det. Jeg sagde til mig selv, at jeg ikke ville ryge mig skæv de næste tre minutter. Jeg sad og kiggede på hvert sandkorn der løb igennem. Da de tre minutter var gået, vendte jeg det igen. Jeg kunne ikke holde mig ædru en dag ad gangen, men jeg kunne gøre det tre minutter ad gangen. Det var præcis sådan jeg gjorde det de første par uger.

Jeg gik til nogle få andre AA møder de næste tre dage, men jeg vidste at jeg ikke var alkoholiker. Jeg ringede til MA (jeg fandt nummeret i telefonbogen) og fik dem til at sende mig en mødeliste. Det første MA-møde jeg gik til var en torsdag aften i Mission Viejo. Jeg gik ind i lokalet og folk hilste, og jeg følte mig meget velkommen. Jeg følte det som om jeg var kommet hjem. Vi snakkede

og grinede og snakkede noget mere. Jeg følte at jeg hørte til der. Jeg fik noget litteratur, en telefonliste og nogle hjælpende hænder. De her folk var der for mig og ville ikke have noget til gengæld. De ville være mine venner, selv om jeg ikke havde noget hash. De havde været igennem de samme ting som mig og forstod hvor jeg kom fra. Jeg delte om de sidste otte dage, og hvordan jeg havde det med at blive ædru. De lyttede til mig uden at dømme eller komme med uønskede råd. De var der bare for at fortælle mig, at jeg ikke var alene, og at der var et program til at hjælpe mig med mit problem. Der stod jeg så og hang ud med hasherne som altid. Den eneste forskel var, at vi ikke røg os skæve. Jeg gik derfra med en følelse af en ny glæde og alverdens lettelse.

Jeg gik hjem og ringede til K –. Jeg spurgte hende om hun ville være min midlertidige sponsor, indtil jeg fandt en permanent sponsor, og det gik hun med til. Hun fortalte mig om de tolv trin og tolv traditioner, gav mig nogle hjemmeopgaver og bad sammen med mig. Hun spurgte mig om jeg var villig til at gøre, hvad som helst for at forblive ædru, og det var jeg virkelig. Jeg smed min bong og alle mine piber ud – jeg var virkelig villig til at gøre hvad som helst. I dag føler jeg ikke, at der er noget jeg ikke kan klare med hjælp fra min Højere Magt og mine venner i MA. Jeg ved nu, at jeg ikke behøver at ryge mig skæv for at kunne klare livet. Jeg lægger mit liv og min vilje i Hans hænder og har tillid til, at Han vil hjælpe mig igennem. Mit liv er ikke blevet perfekt, men jeg ved, at det er okay. Jeg ved, at der en plan med mit liv, og jeg minder mig selv om, at det ikke er min plan. Jeg går regelmæssigt til møder, snakker med min sponsor, læser Anonyme Alkoholikere, snakker med Gud hver dag og sidder i stilhed, så han kan snakke med mig.

For mig handler MA om meget mere end at holde op med at ryge hash – det handler om at arbejde med alt det der fik mig til at ryge i første omgang. Jeg har lært at tage tingene en dag ad gangen og stole på, at tingene sker præcis sådan som Gud vil have det. Jeg har lært at være ærlig overfor mig selv og andre. Nu kan jeg være et positivt eksempel for min datter og vise hende, hvordan hun kan elske sig selv. Jeg ved, at uanset hvad der sker med mig, så bliver jeg ved med at komme tilbage.